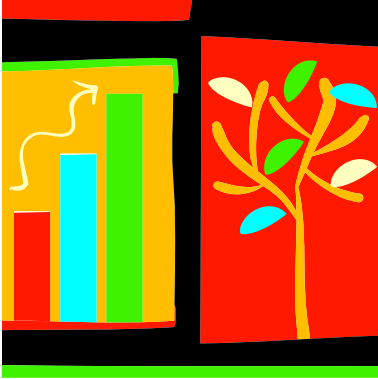

Mura Hạ

Hạnh Phúc Tầm Thường Đâu Dễ Có

-Em cho anh kỳ hạn ba năm, hoặc một văn bằng kỹ sư, một chiếc nhẫn cưới kim cương, một căn nhà, một chiếc xe, hoặc...mất em!

Anh vẹo má tôi cười, "vậy chắc anh phải chọn mất em thôi, em biết anh không làm được mà", tiếp theo câu nói ấy, nụ cười ấy là hai bàn tay trắng anh xoè ra trước mặt tôi. Không phải lần đầu tiên tôi nói với anh như thế, nên dù tôi có làm ra vẻ nghiêm túc, anh vẫn cứ tỉnh bơ. Tôi không biện hộ cho sự ham muốn bình thường cho một cuộc sống thoải mái hay nói khác ra là ổn định cho mình, cho tương lai tôi và cả anh. Đó không phải là điều kiện khắt khe đối với anh, tôi biết anh thừa sức làm được. Anh bỏ dở dang năm hai kỹ sư xây dựng vì...gia đình. Anh đi làm đồng lương không ít ỏi nhưng anh không sống cho mình, anh sống cho... gia đình. Anh thừa sức sắm chiếc xe mới cho mình nhưng không, anh sắm cho... gia đình. Anh thuộc về...gia đình. Tôi yêu anh, tôi chấp nhận điều đó. Đức tính hiếu thảo ở đàn ông rất đáng trân quý. Tôi biết quý điều đó? hay tôi đang dằn chán ngán. Ngày xưa gia đình anh khó khăn, tôi thông cảm. Nhưng anh bây giờ đã làm tròn trách nhiệm của mình, của một đứa em đi cưới vợ "cho anh", gánh vác một chiếc xe cho chị, một căn nhà cho ba mẹ. Quá đủ đối với anh rồi còn gì? Mỗi

người trong gia đình ai cũng có riêng bề gia thất, ai cũng tậu cho mình không gian riêng, còn anh? Anh mỗi tuần đưa tôi xem phim, bát phở, tuyệt nhiên không một lời hứa hẹn. Tôi chờ anh đến bao giờ? Tôi không thông cảm cho anh hay tôi là người ích kỷ?

Anh ngày ngày vẫn gọi phone cho tôi, mỗi cuối tuần vẫn đến xin phép ba mẹ đưa tôi đi phở, anh vẫn lắng lo cho, không tính toán tương lai, không bận tâm đến khoảng "điều kiện" tôi đưa ra, tôi vẫn bình thản không hỏi han nhắc nhở, vì tôi tin, nếu anh nghĩ đến tôi, anh sẽ không để mất tôi.

...Thế mà rồi, cái ngày kỳ hẹn đến. Chiều, anh vẫn đến đón tôi như thường lệ, vẫn đưa tôi vào quán cà phê quen thuộc, vẫn huyên thuyên kể tôi nghe chuyện sở làm, chuyện thăng bạn thân sắp làm cha, chuyện nhỏ Mỹ Lan vừa lấy chồng, nhưng không có chuyện "ba năm kỳ hạn". Tối, tôi trầm ngâm ngồi đợi cái giây phút tôi sắp xa anh vĩnh viễn. Tôi vẫn hi vọng một kỳ tích xảy ra, tôi hi vọng một cú phone giữa khuya mang theo giấc mơ ngoài tầm với chợt "Reng...." 12 giờ một phút...tôi vẫn có thể tha thứ cho "sự trễ"...thót tim, chẳng lẽ có kỳ tích thật? Tôi nhắc máy vội, đầu dây bên kia làm tôi rơi xuống tận cùng đáy vực của sự thất vọng. Không phải anh. Thái, người con trai trồng cây si dưới loài hoa mang tên tôi từ những năm tôi còn học trung học. Thái thừa biết tôi yêu Nhân, nhưng anh vẫn áp ôm niềm hi vọng, cũng như tôi ươm hi vọng trên con người Nhân. Có vội vàng không khi tôi nhận lời làm vợ Thái. Ngày hôm sau đó, Thái lồng "chiếc nhẫn kim cương" vào ngón tay áp út của tôi. Tôi bạc lòng? Trăm người đều khẳng định như thế. Nhưng tôi biết tôi đang làm gì? Tôi không yêu Thái, nhưng tôi cũng không ghét Thái, ngày xưa Thái yêu tôi với mỗi tình thâm kín, đến lúc biết ra, tôi

đã gạt đầu làm bạn gái anh. Thái lặng lẽ xin làm bạn. Tôi chưa dành cho Thái tình cảm nào vì tôi đã có anh, nhưng bây giờ...

Cuối tuần anh lại đến đón tôi, nhìn chiếc nhẫn trên tay tôi anh vẫn chưa biết rằng anh đã mất tôi, anh vẫn như rằng năm năm với những buổi xem phim, những chiều hò hẹn là tôi đã thuộc về anh. Anh đã làm !. Anh định nắm tay tôi, tôi vội rút về:

_Em đã nhận lời làm vợ Thái, em là gái đã có chồng. Tôi dứt khoát và khẳng định.

_Em đùa đấy chứ?

_Dạ không. Đợi ba mẹ đôi bên giáp mặt chúng em sẽ bàn chuyện đám cưới, khi nào có thiệp em nhất định sẽ gửi anh.

Anh nhìn tôi như rằng tôi đang đùa. Vâng, tôi biết anh khó chấp nhận sự thật, cũng như tôi ngày hôm qua không thể chấp nhận vị trí tôi nhỏ hẹp thế nào trong tim anh. Thái đỗ xe trước cửa nhà tôi, anh như bắt đầu cảm nhận được lời tôi nói là sự thật :

_Nhưng...em...không yêu Thái.

_Rồi em sẽ yêu.

_Thì ra em cũng như bao nhiêu cô gái khác, vẫn đam mê những thứ vật chất tầm thường.

_Anh không biết ước mơ cuối cùng của đàn bà là gì à? Là đám cưới, kết hôn, và có một mái gia đình bình yên, hạnh phúc.

_Anh làm được điều đó.

_Nhưng anh đã không làm. Tôi vẫn giữ cái vẻ thản nhiên bình tĩnh pha lẫn chút lạnh lùng. Thái bước vào nhìn tôi ái ngại. Tôi mở lời "đuổi khách":

_Thái đợi em chút xíu, em thay đồ rồi mình đi in thiệp.

Anh đứng dậy xin phép ra về, vắng hai tuần, anh gọi phone cho tôi xuống giọng làm huê như những lần trước kia tôi giận anh. Nhưng anh quá biết tính tôi. Quả quyết và dứt khoát.

Ngày tôi theo chân Thái về làm cô dâu mới anh đến gửi tôi tấm thiệp và vội vã ra về. Tôi, tôi và Thái mở thiệp, tấm thiệp đầu tiên là tấm thiệp của anh. Anh ghi cho tôi bài thơ với những lời giận hờn, trách móc, như rằng tôi là kẻ phụ vong, bội bạc. Tôi có sao? Tôi đã cho anh kỳ hạn, tôi đã cho anh cơ hội, đòi người ta được mấy lần cơ hội trong khi anh có những ba năm, một nghìn không trăm chín mươi lăm ngày, mà với anh mỗi ngày đều là một cơ hội, nhưng anh không nắm lấy, đó là tại anh. Sao lại trách tôi phụ bạc. Thái xiết chặt tay tôi cảm thông và bao dung. Điểm đầu tiên để tôi tập yêu Thái là sự cao thượng và bao dung. Và tôi tin tương lai tôi sẽ là người vợ tốt hay ít ra sẽ chung thủy đúng nghĩa vợ chồng. Lời thơ anh không đào sâu được vết thương trong trái tim tôi.

Tiền Em Vu Quy

Vui đi em theo chồng về bến mới
Người ta giàu nhẵn cưới với kim cương
Người ta nhà cao nhưng lưa ruộng vườn
Người ta xe đẹp người ta thương em lắm

Người ta nhiều tiền mặc tình em mua sắm
Mặc tình em phung phí cùng đời
Danh vọng kia ôi lời là gọi mời
Em ngã xuống vòng tay người vui nhé.

Tôi nhói tim, nhưng không phải vì anh, mà vì tôi thương cho trái tim nhỏ bé của tôi, năm năm yêu anh, anh không hiểu gì về tôi. Tôi ham tiền tài danh vọng thế sao? Năm năm anh sống cho gia đình, anh dành được gì cho tôi? Và anh cũng đâu biết chiếc nhẫn kim cương của Thái quý là vì tình yêu Thái dành cho tôi, chứ đâu phải vì tàn tro mà người ta gọi là hột xoàn chỉ vón vện 2 li kia. Vâng, Thái có thể sắm cho tôi, nhưng chỉ là vật chất tầm thường tôi đâu quan trọng. Và điều quan trọng hơn hết Thái là của riêng tôi, trong trái tim Thái có tôi, trong cuộc sống Thái có tôi, Thái có thể mang đến cho tôi cuộc sống bình yên, cái thứ bình yên tầm thường mà anh không có. Mất tôi, anh vẫn không hiểu vì sao.

Mưa Hạ,

Nguồn: Khung Trời Tím

Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 20 tháng 8 năm 2005